

det saa skal koste Folkets Undergang! — Du veed, jeg har altid betragtet det som en Ulykke, at Farbror ikke blev sin første Bestemmelse tro og holdt sig til Digteriet. I det Fag havde hans eventyrlige Forestillinger om Livet og dets Krav kunnet udfolde sig uden at gøre større Skade. Til Uheld for os allesammen fandt han paa at tilfredsstille sin kunstneriske Fingerkløe paa levende Kød og Blod. Det har ganske sikkert været hans naive Drøm at modellere hele Nationen om i hans eget Billede... eller rettere i det stormægtige Fantasibillede, han har gjort sig af sig selv. Og delvis er det jo virkelig lykkedes ham. Vi er paa gode Veje til at blive en latterlig Karikatur af vor Race. Faar vi ikke den unge Slægt gjort nøgtern inden Forløbet af ti Aar, er vi kaput. Det er min sikre Overbevisning.«

Præsten svarede ikke noget hertil. Han stod i sine egne Tanker og havde ikke hørt meget af, hvad Broderen sagde. De to havde saa ofte udtalt sig for hinanden om Farbroderen, at den ene tilsidst kun hørte sine egne Tanker i den andens Ord. Det var Blodets Røst. Deres Faders Genfærd talte igennem dem uden at de selv vidste det.

Efter et Ophold sagde Præsten:

»Jeg har jo spurgt mig selv om Grunden til, at Farbror Tyge ønsker at tale netop her. Og jeg tror, jeg aner den. Balduin Hansen har nylig været i